

Mythos jako jev (úkaz?)

Pravá jsoucná (pravé události) postupně v čase ukazují svou okamžitou podobu (tj. příslušnou aktuální jsoucnost), a to způsobem, který není podmíněn ani ovlivněn žádným vnějším pozorovatelem ani činitelem. Mythos však nenáleží mezi taková pravá jsoucná, neboť je vždycky integrován zvenčí nějakým aktivním subjektem, a to i tenkrát, když si aktivitu takového vnějšího subjektu ať už hned nebo alespoň posléze podmaňuje. V přísném smyslu tedy nelze o mýtu (resp. mythu) mluvit jako o *fenoménu*, tedy *jevu* ve smyslu *úkazu*, nýbrž pouze o jevu, kde to, *co se jeví*, se jako takové *neukazuje*, tj. není to jako „skutečnost“ vnitřně integrovaným celkem. Právě proto není a ani nemůže být předem jasno, co to je mýtus, ale náš výměr mýtu musí být zdůvodněn mnohem důkladněji, než jak tomu bývá u pravých jsoucna (tj. vnitřně integrovaných celků).

(Praha, 931023-2.)